

Grønlandssæl *Pagophilus groenlandicus*



Grønlandskópur Aataaq Vöðuselur Grønlandssæl Dealljá Harp seal



Voksen grønlandssæl © Garry Stenson

Grønlandssælen er en mellemstor art af de ægte sæler og den mest almindeligt forekommende sælart i Nordatlanten. På engelsk hedder den harp seal på grund af den karakteristiske harpeformede tegning, som hannerne har på ryggen. Resten af kroppen er hvid eller lysegrå. Hunner har også en harpeformet tegning på ryggen, men den er som regel langt mindre tydelig, og deres pels er lys med mørke prikker. Når de jager, kan grønlandssæler dykke ned til 400 meter og blive under vandet i op til 16 minutter.

Udvokset længde 1.6 meter
Udvokset vægt 130 kg
Maksimal alder >30 år
Spiser Et bredt udvalg af fisk og hvirvelløse dyr, herunder krill, amfipoder, polartorsk, torsk, lodde
Gruppetørrelse flere tusinde i fældnings- og yngleperioder

Rovdyr spækhuggere, hajer, isbjørne
IUCN-status Næsten truet (2023)
Forekomst i Nordatlanten 9,000,000
Jaget i 36,255 sæler/år
 5,020 sæler/år
Gennemsnit 2019-2023

Trusler:



Klimaforandringer



Bifangst



Forurening



Skibskollision



Forringelse af levesteder

Grønlandssæl *Pagophilus groenlandicus*



Grønlandskópur Aataaq Vöðuselur Grønlandssæl Dealljá Harp seal

Grønlandssælen hører til de arter, der yngler på isen. Her trækker de op i store flokke for at føde og give deres unger die. Fødslerne foregår næsten samtidig; de fleste unger fødes inden for få dage af hinanden. Når ungerne kommer til verden, er de helt hvide og dækket af en fin pels kaldet lanugo. De dier kun i 10-12 dage og tager i den periode over 20 kg på. Efter dieperioden gennemgår de deres første fældning, hvorefter de får sølvgrå pels med mørke pletter. Fra da af fælder de en gang om året, hvor de løbende får flere og flere pletter, indtil de udvikler den genkendelige harpeligende form på ryggen.



Grønlandssæler, mor og unge © Michael Poltermann



Grønlandssæler, der soler sig på isen

© Garry Stenson / DFO Canada

Grønlandssæler tager meget lidt føde til sig i fældnings- og yngleperioderne. Hunnen bruger enorme mængder energi på at producere fed mælk, når hun giver die til sine unger, så hun sparer på energien ved at undlade at jage. Dermed undgår hun også at skulle forlade ungerne. Det samme gælder under fældningen, hvor pelsen giver ringe beskyttelse mod det kolde arktiske hav. Derfor holder fældende sæler sig på isen og nyder solen for at spare energi og holde på varmen. Når de når frem til fødeområderne om foråret, har de ikke meget fedt tilbage på kroppen og er klar til at genopbygge deres lag af spæk ved at indtage masser af fede byttedyr.



Forskning: Det er uklart, hvor mange grønlandssæler og klapmyser der findes i Nordatlanten. Hvorfor tror du, det er så svært for forskere at vurdere den samlede bestand af disse arter?